

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru s
pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrť leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
upravnilstvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sobne naročnine.

Posamezni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldne.

Štev. 24.

V Mariboru, dne 13. junija 1901.

Tečaj XXXV.

Slovenjebistriško katol. politično društvo.

Slov. Bistrica, dne 12. junija.

Dne 9. t. m. smo dobili, česar smo že dolgo težko pogrešali, katoliško politično društvo za slovenjebistriški okraj. Dosedaj smo bili navezani na najbolj nedelavno spodnještajersko politično društvo, to je mariborsko politično društvo, katero nas je povabilo vsakokrat točno ob volitvah v Maribor, da smo tam v narodni udanosti izvedeli imena poslanskih kandidatov, za katera nam je potem trebalo iti v boj. Da pa bi se to društvo brigalo kaj za občinske ali okrajno-zastopne volitve, za gospodarsko organizacijo, ali vsaj za narodno probujo v našem okraju, o tem ni bilo nikdar ničesar slišati. No, hvala Bogu, odslej imamo proste roke, dne 9. t. m. smo si ustanovili za slovenjebistriški okraj lastno katoliško-politično društvo.

Zborovanje se je vršilo v gostilniških prostorih g. P. Novaka. Zbranih je bilo nad 150 kmetov iz vseh župnij slovenjebistriškega okraja. Predsednik pripravljalega odbora g. Martin Medved otvoril zborovanje, prisrčno pozdravi navzoče ter navede na kratko razloge, vsled katerih se je ustanovilo politično društvo.

Besedo dobi zastopnik kranjskih kmetov v državnem zboru gosp. poslanec Ivan P. Vencajz. Govoril je o potrebi in namenu katoliških političnih društev in politiške organizacije sploh. Tudi na Štajerskem so začeli vstajati nasprotniki

naše vere ter se pridružili onim starim nasprotnikom slovenskega štajerskega ljudstva, ki hočejo iztrgati Slovence iz src njih narodni čut, iz rok pa narodno posestvo. Proti tem sovražnikom je potrebno političnega društva, ki bo skrbelo za slovenjebistriški okraj, da ostane zvest staremu slovenskemu geslu: Vse za vero, dom, cesarja!

Govornik je bil že ob nastopu živahno pozdravljen, med govorom so navzoči večkrat glasno odobrvali njegove besede in mu ob koncu izrazili svojo zahvalo s trikratnim krepkim »živio!«

Kot drugi govornik nastopi gosp. prefekt A. P. Korošec iz Maribora. Od vseh strani se vsiljujejo dandanes slovenskemu kmetu prijatelji, ki mu hočejo priboriti boljše bodočnost. Na Spod. Štajerskem se ponujajo kmetu kot rešiteljice nemškutarstva, liberalna in naša stara slovenska krščanska stranka. Nemškutarstva stranka, ki ima v »Štajercu« svoje glasilo, služi v imenu nemških trgovcev in nemških uradnikov, kmetu je le toliko prijazna, v kolikor ga potrebuje. Liberalna stranka, zanešena v poslednjem času s Kranjskega k nam, napada cerkev in cerkvene osebe ter razdira in blati vse, kar služi v gospodarsko okrepitev našega ljudstva. Njeno geslo »kmet naj kmeta vodi« je le slepilo, kajti v smarskem okraju vodi liberalce ljubljanski policijski uradnik in neki študent, v gornjegrajskem okraju pa jungovsko-liberalni učitelji, ki hočejo imeti »slo prosto od cerkve«. Tretja stranka je naša stara krščanska slovenska

stranka, ki je dosedaj vodila spodnještajersko slovensko ljudstvo pod geslom: vse za vero, dom, cesarja. Dobra stranka, toda z ozirom na nove razmere in nove toke v našem spodnještajerskem političnem življenju se bo morala preosnovati. Več življenja bo moralo priti v njo, in to ji lahko vlije le vodstvo z jasnimi političnim načrtom, a mora se brigati tudi za večjo vnemo za večino spodnještajerskega ljudstva, za kmečko ljudstvo, ter mora torej z vso odločnostjo nastopati kot krščanska sloven. kmetstva stranka. Govornik sklene med burnim odobravanjem: Bog živi tako stranko!

Nato so se storili enoglasno nekateri jako važni sklepi. Obsodila se je pisava »Štajerca« ter priporočil »Naš dom«. Izrekla se je obsodba onim rodoljubom in društvom, ki napadajo »Naš dom«. Ker vlada hoče nastaviti v Slov. Bistrici nemškega, slovensčine nevesčega adjunkta, je zborovanje temu ugovarjalo ter zahtevalo slovenskega adjunkta. Zahtevalo se je, da se proti liberalni in nemškutarsti kmetiski zvezi ustanovi krščanska slovenska kmetstva zveza.

Potem se je vršila volitev prvega odbora. Imena odbornikov in besedilo sklepov priobčujemo med raznimi stvarmi. Ko so se še nekateri kmetje n. pr. veleposestnik gosp. Mlakar govorili spodbudne besede, sklene g. predsednik zborovanje.

Politična zaspanost v slovenjebistriškem okraju je torej umrla, Bog živi delovanje novega političnega društva!

Listek.

Kukavica.

Češki spisal V. Kosmák. — Poslov. — k.

I.

Lani sem šel proti koncu meseca junija z logarjem Vostrim v les pogledat. Lezla sva navkreber po pobočju, ki je bilo poraseno z gostim grmičjem. Naenkrat me prime logar za ramo in povzdigne drugo roko kvišku: — Pst! počakajte. Kaj-le je tu?

Dva palčka sta naglo poletavala semtertje in iz grma je bilo slišati glasove: »Sip, sip!« Logar nategne vrat, gleda trenutek napeto v grm ter zakliče: — Bog nam odpusti grehe; ti siromaki imajo zopet kukavico v gnezdu.

— Kako to? — vprašam začudeno.

— No, kaj ne znate tega? Kukavičji rod ne plete gnezda, samica znaša jajca v gnezda majhnih ptičev. Gorje gnezdu, kam je znesla to svoje jajce. Izprva niti ne opazijo stari tega, ker kukavičje jajce ni veliko večje ko njih lastna jajca in ima običajno tudi isto barvo. Siromaki sedijo na njem tako zvesto, kakor na svojih lastnih, in ko se mlada kukavica izleže, krmijo jo kakor svoje lastne. A kmalu se jim odprejo oči. Kukavica

žere za tri za štiri ostale in tudi raste tako. Ko nima v gnezdu prostora, se začne vrteti in vrže ostale mladiče enega za drugim ven ter vrišči v enomer: »Sip, sip!« Ubogi stari je ne morejo nikoli do sitega nakrmiti. Ena taka zalega uniči celo gnezdo. Pojdite samo pogledat.

Stopila sva bliže h gnezdu in logar mi pokaže mlado kukavico. Iztegovala je veliko golo glavo, odpirala kljun in gladu kričala. Stara palčka, vsled krika prestrašena, sta nosila, kar so jima dopuščale hitre perutice. En mladi palček je iztegoval in odpiral za kukavico svoj majhni kljunček, dvoje majhnih piščet je ležalo pod gnezdom na zemlji — kukavica ju je izbacnila — a stara se nista zmenila, kakor je bilo videti, ne za ta dva lastna mrtva otročiča, niti za onega lačnega, živega — nosila sta samo tujemu požrešnemu kričaju.

Sam božji naš Odrešenik je jemal iz prirode prilike, prirodo nam je stavil pred oči, da bi o njej kakor v zrcalu gledali sami sebe.

Tudi kukavica, ki znese svoje pogubonosno jajce v ptuje gnezdo, je za nas poučna prilika.

Ves Zpátkov je bil v radostnem prese-
nečenju. Gospod župan je prišel iz mesta od

seje in se je ustavil kar v gostilni. Oči so mu gorele radosti in lice od vina.

— Dobro došli iz mesta, — se mu je klanjal gostilničar. — Kaj zapovedujete, gospod župan?

— Prinesite mi kupico vina, — je rekel občinski predstojnik in šel k mizi, kjer je sedelo nekoliko sosedov. Bil je čokot mož. Na glavi je imel okrogel črn klobuk, za vratom črni svileni robec, siv oprsni, sivo suknjo in tudi take hlače so mu visele čez visoke črevlje. Kadil je smodko s papirnatim špicom.

— Bog vas živi, župan, — in v pozdrav so privzdignili sosedi klobuke.

— Kaj pa ste prinesli novega? — je vprašal svetovalec Košir.

— No, za današnjo novico pa že smete kaj plačati.

— Kaj vendar je; je tako dobra?

— O gospodje. Take se nisem nadejal, — se je posmehtil župan zadovoljno.

Sosedi so ga zvedavo pogledali in župan je začel pripovedovati: — Mili bratje, šole ne bomo stavili.

— Ne?! — zaklical je prvi svetovalec iznenaden. — In kako to?

— Aha, čudiš se? — nasmejaj se je zopet župan. — Mili prijatelj, le samo poslušaj, od začudenja ti bodo oči izlezele! Tako